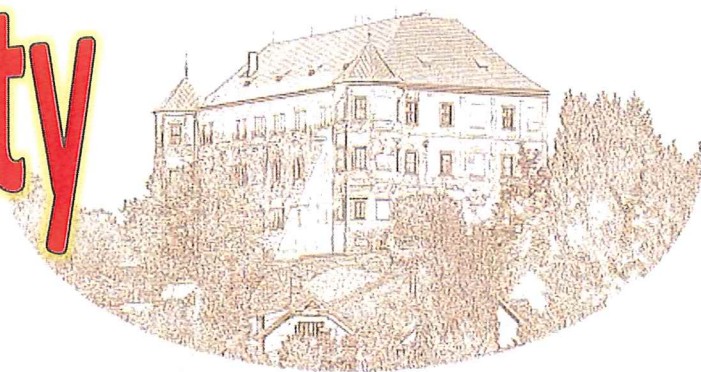

Vinařické listy

Říjen 2020

EDITORIAL

Vážení spoluobčané,

jak už se to stalo zvykem, tak i do těchto nových Vinařických listů přispějí nějakou tou úvahou. V této ne příliš povedené době se mi hledají témata ještě hůře než obvykle, jelikož nechci stále dokola opakovat, co je a co není povoleno, jak se chovat a nabádat Vás k poslušnosti k nařízením vlády. Jsme dospělí lidé s vlastním názorem, proto téma Covid-19 vynechám (myslím, že v televizi a v denním tisku je toho dost a dost) a budu se věnovat trošku naší obci. Pomalu se blíží konec roku (strašně to utíká) a my začneme opět trochu rekapitulovat tento rok.

V tomto roce jsme měli mnoho plánů, a jak už to bývá, tak ne všechno dopadlo tak, jak bychom si přáli. Podařilo se vyjednat dotace na veřejné osvětlení a na autobusové zastávky. Tyto akce se již teď realizují a jsou takovou první etapou před další úpravou prostranství u parku a u kapličky, osvětlením na Průhonku začneme s postupnou úpravou i tam. Byla dokončena stavba garáže na výboru (čeká se ještě na vrata), kde budou další skladovací prostory pro obecní techniku.

Co nás hodně trápí, tak je stále nezahájení prací na chodníku ke školce. Bohužel jsme již vyhlásili dvě výběrová řízení, kam se přihlásil pouze jeden zájemce, ale jeho nabídka pro vysokou cenu nebyla z naší strany akceptovaná (5 800 000 Kč bez DPH), a tak v současné době probíhá v pořadí třetí výběrové řízení a pokud ani zde nebude vybrán zhotovitel stavby, tak asi vrátíme dotaci a chodník vybudujeme pouze na vlastní náklady. Bohužel jak jsem psal v minulém čísle, tak nám byly od státu vzaty nějaké peníze. Sice pak byla menší část peněz vrácena, ale stále je to dost velký zásah do našich peněz a pokud vláda uskuteční vše, co má v plánu, tak nám sebere ještě další část peněz. To už pak bude i na zastavení některých investičních akcí. Bohužel. Ale nepředbíhejme a doufejme v lepší zítřky. Ono, jak vidíte, tak v obci je stále práce dost a dost, tak doufejme, že peníze budou, plánů mám ještě hodně.

Nakonec bych jenom chtěl upozornit, že pokud někdo chce načesat meruňky, třešně, jablka, švestky a jiné ovoce z obecních pozemků, tak aby se nejprve zeptal, jestli je toto ovoce ještě volné. Ono je pak z naší strany divné, když někomu slíbím třeba jablka a ony tam už nejsou. Taky byste nebyli rádi, kdyby vám někdo chodil na vaši zahradě a očesal vám úrodu. Ona doba, že všechno je všech, už neplatí a vše má svého majitele. O obecní pozemky, stromy se musí někdo starat a tito lidé pak nemají ani šanci si něco za svou práci vzít, když už je někdo předběhl. Proto prosím ty, co mají do budoucna zájem o ovoce aj., tak ať předem zavolají a vždy se dokážeme nějak dohodnout.

S přáním hezkého dne Váš starosta Jiří Kohout

PLÁNOVANÉ AKCE

S ohledem na vyhlášený nouzový stav neplánujeme žádné tradiční akce jako je turnaj v pexesu, turnaj ve stolním tenise, tvoření věnců nebo Čaj o páté. Pokud nastane změna a akce se budou moci konat, budeme o nich informovat rozhlasem nebo prostřednictvím SMS a webových stránek.

INFO OBCE

- Zastupitelstvo obce se sešlo dne 7. 9. 2020 a mimo jiné projednalo:
 - schválení dotace a realizaci rekonstrukce autobusové zastávky U kovárny a U kapličky.
 - Schválení dotace na veřejné osvětlení na Průhonek.
 - Seznámilo se s žádostí o zřízení věcného břemene a s žádostí o prodej obecního pozemku.
- Během října je možné uhradit VODNÉ hotově na obecním úřadě (od 17.00 do 19.00) nebo na číslo účtu obce: 483184309/0800, nejpozději do konce října.
- Od října je opět **svoz popelnic po celou zimu jen jednou za 14 dní**, vždy v sudý týden!
- Žádáme občany, aby provedli prořezávku stromů a okleštění pod elektrickým vedením u svých pozemků. Na vzniklý bioodpad je možné využít kontejner ve spodní části obce.
- Pro zájemce opět připravujeme obecní kalendář s aktuálními fotografiemi obce a různých známých i neznámých zákoutí v průběhu všech čtyř ročních období. Již nyní je možné si výtisk zamluvit, začátkem listopadu bude na obci k prohlédnutí.
- **VÝSLEDKY VOLEB** v naší obci: v obci z celkového počtu 238 voličů volilo 133 voličů, jeden hlas byl neplatný.

1.ČSSD	28 hlasů
2.ODS	27 hlasů
3.ANO 2011	21 hlasů
4.STAN	15 hlasů
5.KSČM	13 hlasů
6.PIRÁTI	7 hlasů
7.TOP 09	7 hlasů
8.TRIKOLÓRA	7 hlasů
9.SPD	4 hlasy
10.DSZ – ZA PRÁVA ZVÍŘAT	2 hlasy
11.ODA	1 hlas

Výsledky voleb pro Středočeský kraj: Výsledky voleb do zastupitelstev krajů

Výsledky voleb do zastupitelstev krajů – Středočeský kraj – souhrnné informace

Počet volených členů	Okresy			Voliči v seznamu	Vydané obálky	Volební účast v %	Odevzdané obálky	Platné hlasy	% platných hlasů
	celkem	zpr.	v %						
65	2 065	2 065	100,00	1 044 056	424 517	40,66	423 918	418 201	98,65

Kandidátní listina		Platné hlasy	
číslo	název	celkem	v %
5	DSZ - ZA PRÁVA ZVÍŘAT	2 772	0,66
7	STAROSTOVÉ A NEZÁVISLÍ	92 903	22,21
16	Svoboda a př. demokracie (SPD)	19 398	4,63
19	Česká pirátská strana	60 284	14,41
22	Moravané	298	0,07
33	Občanská demokratická strana	82 695	19,77
38	Dělnic.str.sociální spravedl.	906	0,21
45	Česká str.sociálně demokrat.	18 912	4,52

Kandidátní listina		Platné hlasy	
číslo	název	celkem	v %
48	Spojenci - TOP09, Hlas, Zelení	24 650	5,89
50	ANO 2011	77 566	18,54
63	Komunistická str.Čech a Moravy	17 847	4,26
67	Volte Pr.Blok www.cibulka.net	611	0,14
69	Občanská demokratická aliance	1 319	0,31
70	Trikolóra hnutí občanů	13 603	3,25
71	Svobodní	2 565	0,61
82	ROZUMNÍ - Petr Hannig	1 872	0,44

CO SE DĚLO V SPNU A ZÁŘÍ

UKONČENÍ PRÁZDNIN

Po loňském roce nabytém akcemi, bychom ty letošní spočítali na prstech jedné ruky. Jednou z mála, která se mohla konat, bylo opékání buřtů na ukončení prázdnin. Lidí sice nepřišlo moc, možná je odradilo i chladnější počasí, ale ti co přišli si společnou akci velmi užili a po dlouhé době si vážili toho, že se můžeme setkat a popovídat si, děti si pohrát a zablblnout.

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

JUBILEUM: Jiří Remeš

ÚMRTÍ: Jiří Jonáš

Jírová Zdeňka

Z HISTORIE OBCE – POKRAČOVÁNÍ PŘEPISU KRONIKY

STR.57 – 60

UDÁLOSTI VÁLEČNÉ

Mimo válek husitských a války třicetileté byl český národ v minulosti, po dlouhá desetiletí, často ohrožován vpádem pruských vojsk na jeho území. Už za panování Marie Terezie, kdy bylo od českých zemí ztraceno téměř celé Slezsko a hrabství kladské, prožívali obyvatelé naší obce častá vzrušení a hrůzy způsobené těmito událostmi. Při návratu pruských vojsk v r. 1742, rozložili se pěšáci v Dobrovice, Vinařicích a Sýčině, kteří svým neurvalým chováním zjednali si smutné pověsti. Ti nejen, že brali peníze, ale též dobytek z chlévů a pastev odháněli a loupili, takže lidé hledali úkryt a ochranu po lesích. Jiné nebezpečí války mezi Pruskem a Rakouskem vyvolalo velké znepokojení na podzim 1850. Ale došlo jen k mobilisaci a potom k demobilisaci.

Jiné zprávy, mající vztah k válečným událostem v naší obci, týkají se roku 1866. Tehdy historické české země byly stále součástí mocné říše rakousko-uherské. Když nastala válka s Pruskem, věřil celý národ v Rakousko- Uherské vítězství. I vinařičtí měli tuto víru. Konec její znamenal však krutou porážku pro zdejší armádu kolem pohoří Chlumu na Královéhradecku. Při strašné této bitvě, v nejprudší řeži, padlo prý také během 20 minut na 10 tisíc vojáků, nemluvě o všech obětech, které si vyžádala. Taková to byla litice. Zdejší okolí této pohromy bylo ušetřeno. Pruská vojska táhla nejbližší kolem Mnichova Hradiště, v Dobrovinci byl pruský nepřítel ubytován jen dočasně. Za odvrácení této hrozné vojny, byla u nás, při teplejším počasí, konána pravidelná procesí a denně po klekání bývalo modlení u kapličky. Rakouským a spojeneckým saským vojskům bylo povinností poskytovat koňské příprěže – „firpony“, které pomáhaly přepravovat různé vojenské rekvisity, obvykle k Bakovu nebo Mnichovu Hradišti. Těch se také zdejší rolníci zúčastňovali. Někdejší turu vykonali vinařičtí firpoňáci do okolí Jičína, odkud ale vraceli se brzy úprkem před nebezpečím vpádu Prajzů, jak Prušákům říkali, rozlehlých na Královéhradecku, kde nepřetržitě rachocení střel a hromové salvy z tisíců hlavní potvrdzovaly jejich blízkou přítomnost.

Nemálo zděšení bylo v těch dobách doma ve vsi u těch, kteří se svými rodinami zůstali. V pamětech Frant. Dědiny se píše: „...když přišla pruská Zemská obrana nebylo tu viděti ani četníka, finančníka, lesníka, direktora, hejtmána, komisaře. To sám Pán Bůh ví, kam se to všecko podělo, jako když zem se po nich svezde. Občanstvo, když vidělo také pány utíkat, utíkalo také, nevědouc ani proč a kam. Byl to zmatek k nepopsání a způsobili jej ti, kteří se měli o pořádek starat a ne utéci. U nás na seně spalo osm lidí z Kosmanos, viděli utíkat pány se zlatými límcí, proto utíkali taky a poplašili tím i naše lidi na Vinařicích. Jeden proud strhoval s sebou na cestě druhý. Vinařice strhly Dobrovici, a pak Kosořice, Jabkenice a proud rostl jako lavina. A to se dělo v několika vlnách. Např. lidé ze Židnovse měli u nás schované krávy a to chodili stále na Šalda a jak tam viděli pár vojáků, už zas utíkali se zděšenými pohledy zpátky a vyplašili z Vinařic i ty rozvážnější lidi.

Lidé za války schovávali důležité věci. U Hlaváčů vedle nás /čp.12/ měli v síni velký sklep, která měl dveře lehmo v koutě síně /pozn. kronik.: ten po více než st o letech, je tam původní podobě dodnes/. Tam uložili Hlaváčovic všechno, skříň s obleky a prádlem, potraviny atd. Naše maminka /píše dále Fr. Dědina/ požádala tenkrát, jak jsem odjel na firpon, aby jí tam taky vzali skříň se šatama a prádelník. I jiní sousedé tam takové věci ukládali. Taky bedničku s cennými drobnostmi tam naše maminka dala. Sklep byl plný a ještě do šíje naložili Hlaváčovic věci z hospodářství, pak přeložili napříč silná dřeva, pokryli to prknama, nasypali na ně hlínu, kterou dobře upěchovali a pak to dlaždičkami, podobnými jaké byly v celé síni, předláždili a po sklepe nebylo ani památky. Soused Hlaváč vyházel také hnůj, uprostřed hnojiště vykopal jámu, všecko obilí, co měl, dal do pytlů a ty složil do jámy. Pak zas na to ten hnůj naházel. Může si každý pomyslet, jaké to obilí potom bylo, když na hnůj přšlo a kmotr na to ještě čerstvý hnůj přihazoval.

Jiný případ: od začátku války měla u nás příbuzná od Židnovse asi měsíc dvě krávy a chodila je k nám krmit a dojit po ten celý čas nejméně dvakrát denně.“ Tolik ze zápisů Fr. Dědiny. Ještě kus živé vzpomínky na stěhování před

Prajzy vyprávěla mě, kronikáři, moje babička Anna Grusová, roz. Jonášová z č. 4. „Při postupu Prajzů do našeho kraje nastalo všeobecné zděšení. Mnozí chodili se dívat k Holým Vrchům, kde už Prajzy jsou. Konečně někteří přinesli zprávy, že už jdou. Bylo koncem června, právě přede žněmi. Mladíci ze strachu, aby je nenaverbovali na vojnu, utíkali před vojskem a porůznu se schovávali. Pamatuji se /říká babička/ jak Josef Verflů z č. 31 a Frantík Tomanů z č. 29 utíkali se schovat do žita až do Svárov, Ulmanův /č. 23./ zalezl do živého plotu kolem Grusovy zahrady u č. 7. Asi za dva dny začalo se stěhování. Byl poplach, nakládalo se všecko, co se pobrat dalo. Někteří jezdili na Kosořice do loučenských lesů, odtamtud zas stěhovali se k nám do lesů na Chlumu; nikdo nevěděl, kde by byl úkryt bezpečnější. Můj tatínek měl už také vůz naložený, druhý rozebral a jinými věcmi schoval do sklepa. Mnozí už odjížděli, někteří s naloženými vozy a jiní, kteří vůz neměli, stěhovali svoje věci na trakařích. Také dědeček Edrů z č. 36 už jel s naloženým trakařem alejema k dobrovické panské kůlně, právě když začalo pršet. Kolečko u trakaře se mu obalilo blátem tak, že už ani nemohl jet; odpočinul do rána pod hruškou a ráno přijel zase domů. Nebožka Havlaska / z č. 40/ nacpala čerstvě upečený, ještě teplý chleba do pytle, na voze ho ale tak pošlapali, že byl jako knedlík a nebyl vůbec k potřebě. Starý pastýř Hanzlík přiběhl k nám, abychom mu vzali trakař na vůz. Staří lidé prosili kdekoho, aby je nenechali doma napospas a vzali je s sebou. Také k tatínkovi přišlo několik lidí. Tak Tomanka z č. 6 prosila „kmotře vemte nám Frantíka s sebou, on sám netrefí“. Kučerka žádala o svoji sestru Kačenku Ulmonovou, ona prý nevidí, má slepičí mžučku /šedý zákal/. Tesař Fadrhonc z č. 37 s ženou a dvěma dětmi taky se stěhoval. Chlapec hnal husy před sebou, otec vedl kozu na provázku, na druhé ruce nesl košík a na zádech zavěšené kyvadlové hodiny, žena s povázanou nůší na zádech. „Pane ty hodiny byly dobrý“ liboval si pak starej“ pověsili jsme je tam pod topoly na strom a pořád jsme věděli kolik je hodin. V půl osmé, když začalo smrákat, odebrali se zas domů a byli doma pěkně dřív, než začalo pršet.

Válka přehnavší se královstvím jako krátká bouře, nezůstavila zde valných stop. Hned však za ní dostavil se v létě 1866 nevídaný host – cholera, volaje svoje memento mori k ulekanému lidu. Dle poznámky v pamětní knize děkanské v Dobrovici, zemřelo na Vinařicích osmnáct občanů. Mezi jinými, nepamatovanými to byl Josef Vinš z č. 9., Jan Zvěřina z č. 10, Hlaváč František z č. 12, který zemřel v jediný den s předchozím, dále Zvěřina z č. 35 /domek v místech dnešního dolního rybníka/. U hořených zahradníků vymřela prý na cholera celá sedmičlenná rodina. /Pozn. Kronikáře: nedalo se vyšetřit, zda to byla rodina panského zahradníka, jímž byl v ten čas Hužera nebo snad jiná rodina s příjmením Zahradníková, o níž však nikde není žádná zmínka, nelze potvrdit pravdivost tohoto sdělení/.

OSOBNOST OBCE ANEB ŽIJÍ MEZI NÁMI

Když jsem dostala tip na rozhovor s Mistrem České republiky v plachtění, nejen že jsem netušila, že někdo takový u nás na Vinařicích bydlí, ale dokonce jsem si myslela, že se jedná o plachtění na vodě. Z omylu mě vyvedl sympatický mladý muž, který o létání umí velmi poutavě povídat. Rozhovor vznikl přímo na letišti a snad na Vás dýchne jeho nadšení pro toto „tiché bláznovství“, stejně jako dýchlo na mě. Příjemné čtení

Jednou z mála věcí, kterou o Vás vím, je, že pocházíte z Krnova. Na vašem přízvuku ta Morava ale není moc znát..

Je to tak, jsem ze Severní Moravy a za těch 13 let, co jsem odtamtud pryč, už to samo zvolna vymizelo, ale někdy ještě mám takový krátký záchvěv. Někde jsem četl, že Krnov je na nějaké lingvistické mapě jedno z nejobyčejnějších míst v tom, že tam žádný dialekt není. Není to tam ovlivněno ani Polskem, všechna velká města jsou daleko, takže si myslím, že u nás se sice mluví krátce oproti zdejšímu regionu, ale měla by to být velmi spisovná čeština. Někteří si to tedy nemyslí, ale to už je jejich problém.. (smích)

Kde všude jste žil a jak jste se dostal na Vinařice?

Po vysoké škole jsem našel práci v Praze, a tak jsem tam i zůstal. Aničku jsem potkal v roce 2007 v Jindřichově Hradci na závodech. Asi po dvou letech jsme spolu začali bydlet v Praze a teď jsme si zrekonstruovali chaloupku na Vinařicích.

Jste už oficiálně vinařický občan?

Ano, už je to víc než rok, co jsme zkolaudovali, mám zde trvalé bydliště.

Takže jste se sem vlastně přiznal, a jak se Vám na Vinařicích líbí?

Líbí! Když se mě někdo zeptá, kde bydlím, tak mu říkám, že je to těsně před koncem světa, jak na Chloumku končí silnice (smích). V Dobrovici je vlastně všechno, infrastruktura je zde dokonalá. Člověk potřebuje koupit rohlík nebo jogurt, tak to tam má. Nebo si chce dojít na koupák, potřebuje doktora a zajít do hospody, a to si myslím, že je asi všechno, co člověk k životu potřebuje, tedy když zrovna není na letišti...:-)

Jak jste se dostal k létání?

Můj táta létá už od 18 let, a tak nějak přirozeně jsem začal chodit s ním do aeroklubu. Ve svých 14 letech jsem začal chodit do teorie a v patnácti, od kdy to umožňuje zákon, jsem letěl první sólo na Blaníku.

Tak to už musíte mít nalétáno hodně kilometrů..

Ted' jsem počítal nálet a kilometry, tak můžu říct, že mám nalétáno 2200 hodin na větroni a přibližně 110 000 km, to je už skoro třikrát obletěná zeměkoule..

Tak to jistě máte na kontě i jiné úspěchy než ted' to poslední vyhrané Mistrovství České republiky..

Byl jsem 4 roky v reprezentaci, ze které jsem vypadl na konci loňského roku. Mužská špička je na evropské úrovni tady v Česku velmi silná, takže je těžké se tam udržet, ale 4 roky jsem tam byl.

Z toho co říkáte, bych řekla, že Česká republika je skoro letecká velmoc..

Myslím, že máme pár velkých jmen, například pětinasobný mistr světa na rogale Suchánek a v reprezentaci létá stále, přestože pak přešel na větší letadlo. Obecně v Česku je zastoupení plachtařů velmi silné, v republice se mu věnuje kolem 3000 lidí, což je v poměru k počtu obyvatel v rámci Evropy vysoké číslo. A z těchto lidí je asi 50 lidí, a jsou to ženy i muži, fakt výborných. A ti se mezi sebou každý rok utkávají o to, že můžou vzít na sebe modrou bundu z reprezentace a jít na závody, ze kterých mají nominaci na mezinárodní závod. Já jsem byl na přelomu roku 2016/2017 měsíc v Austrálii na mistrovství světa. Tam jsem začal svou kariéru v reprezentaci. V roce 2017 jsem pak byl na mistrovství Evropy. Střídá se to tak, že jeden kalendářní rok je mistrovství světa a druhý rok je mistrovství kontinentu, takže Evropa a pak je zase svět.

MEDAILONEK

ONDŘEJ BORDOVSKÝ

- Narozen ve znamení střelce, v roce 1983
- Rodinný stav: ženatý, očekává narození prvního dítěte
- Oblíbené jídlo: Thajská kuchyně, obecně pálivé jídlo
 - Nepozřel by: „nudlovou polévku s játrovými knedlíčky – zřejmě trauma z mládí (smích)
 - Koníček: létání

Je létání jenom koníček nebo práce, dá se tím uživit?

No, jak jsem na začátku říkal, že někdy budu muset trochu uhnout s odpovědí, tak teď je to tu (smích). Je to těžké. Ono ve chvíli, kdy člověk chce dělat něco na vysoké úrovni, nebo se o to alespoň snaží a myslí si to, tak to stojí spoustu času. Takže je to koníček, ale minulé čtyři roky to byla dost práce. V naší republice se s tím však uživit nedá. Například Francouzi mají organizaci, něco jako je u nás Dukla, která sdružuje plachtařské reprezentanty, a ti celý rok mají cíleně přípravu. Začínají hned v únoru létáním v Alpách, mají svého psychologa, fyzickou přípravu a tak. U nás se svými zkušenostmi snažíme ten proces také posunout dopředu.

Když máte létání jako koníček, tak nevím, jak nákladná je to záležitost, ale čím se živíte?

Koupit si vlastní letadlo dnes není nedosažitelné. Stojí jako ojeté auto a pak už je to jenom na každém člověku, kolik

tomu chce obětovat času. Samozřejmě nějaké peníze to stojí. Třeba můj táta se mi snaží pomoci sháněním sponzorů. Ale když jsme byli v reprezentaci, tak tam je to financované z Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, které financuje nákup techniky a na mezinárodních závodech platí skrz reprezentaci startovné apod. No, a když to děláte jako já letos, tedy už v reprezentaci nejste, tak to platíte všechno ze svého. Plachtař potřebuje hlavně hodně času, to je největší náklad.

Před třemi lety jsem změnil zaměstnavatele a stal jsem se vojákem z povolání. Sloužím ve Kbelích, jsem dispečer na operačním centru. Dispečuji vládní airbusy, všechny Casy, které v Česku létají a k tomu nějaké L-410 a Sokoly.

Já když slyšela, že plachtíte, tak mě jako první napadlo, že děláte sport ve vodě a ne ve vzduchu. Co to vůbec plachtění je?

To si sednete do větroně, který nemá motor na to, aby se udržel ve vzduchu. To, že může mít malý motor schovaný v trupu, to je na to, abyste nepřistála do pole, ale doletěla na nějaké letiště. V základu je však bez motoru. Něco vás dostane do vzduchu, buď motorový naviják, nebo motorové letadlo. A vy jediné, co děláte, že za příznivých klimatických podmínek pod mraky vystoupáte a svou výšku měníte ve vzdálenost. Například vystoupáte 2 km nad zem a z té výšky doletíte 50km daleko, ale mezitím chcete vzít pod mrakem další stoupavý proud teplého vzduchu, který vás vynese nahoru a letíte dál. Takhle to děláte celý den a ve chvíli, kdy letíte veliký přelet, tak třeba letíte 750 km. Celý let dokáže být velmi vyčerpávající.

Je to prostě úplně jiný svět a na to, že letíte v takovéto skořápce, tak je to moc prima.. Odletět přelet je komplexní úkol, který nevyžaduje jenom to, aby člověk uměl řídit letadlo, ale je tam potřeba znalost meteorologie a spousta zkušeností k odhadu dalšího vývoje počasí a samozřejmě je také potřeba určitá psychická příprava a dostatek odpočinku. Prostě spousta důležitých aspektů.

Ještě donedávna létala i Anička, evidentně létáním žije celá rodina, povedete k létání i vašeho očekávaného potomka?

Nejsem si úplně jistý, jestli ho povedu k létání. Člověk k tomu musí najít cestu sám. Plachtění je sport pro tiché blázny. Představte si, že se zavřete do takové skořápky třeba na 8 hodin. Jako sedět u televize 8 hodin, když si můžete zajít třeba na záchod, tak je dobrý, ale tady to moc nejde.

Takže jste tichý blázen?

Rozhodně (smích). Ale vlastně je to i kolektivní sport, protože k celému procesu potřebujete další lidi. Někdo vám musí pomoci složit letadlo, vyvléci vás vlečným letadlem nahoru, a když přistanete někde v poli jako já včera, nebo někde mimo letiště, kde jste startovala, tak potřebujete někoho, kdo vezme auto, zapřáhne vozík a dojede pro vás. Takže ve své podstatě je to kolektivní sport, i když jste tichý blázen a sednete si do toho letadla sám. A pak je samozřejmě touha člověka být lepší a lepší. Jednomu úspěšnému člověku, který je nyní již v důchodu a na kontě má spoustu úspěchů, jsem říkal: „Hele, a co ty tvé medaile..“ a on říká: „No, ty jsou fajn, ale já chci další“ (smích). A to je podle mě motor celé civilizace, bez toho by to asi nešlo..

A jaké jsou tedy vaše další cíle?

Já jsem si vždy dělal srandu, že chci být mistr světa a pak zplodit potomka, tak to se mi úplně nepovedlo. Naštěstí se nepovedla jen dovězt medaile z mistrovství světa. Ale ta vyhraná „republika“ je také dobrá (smích). Anička také plachtí, tak třeba já teď budu vozit kočár a Anička se do toho opře znovu.

Na co jste z vašich úspěchů nejvíce hrdý?

No z těch dílčích úspěchů aktuálně na to, že jsem zplodil potomka. To by byl aktuálně můj největší úspěch. Je to malý zázrak. Plachtění je takové hraní, co však spotřebuje všechny volný čas.

Otázka na koníčky je u vás evidentně zbytečná.

Ne, ty nejsou. Na zahradě musí být všude jen zelený beton, který se jednou za čas poseká, protože na některé věci ten čas skutečně nezbyvá, skutečně ne.

Co vzkázat na závěr?

Aby si lidé užívali toto místo, kde bydlí. Procestoval jsem v bývalém zaměstnání velkou část světa a myslím, že lidé se mají v Česku nejlépe. Projel jsem toho dost, země třetího světa a velmi rád se vždy vracím domů. Ale když člověk tady jede do toho kopce a představí si, jak to šlape na kole, tak to zase ne (smích), ale tím autem je to docela příjemné. Takže Vinařákům nevím, co bych vzkázal. Snad, že to tu mají hezké a ať to takto zůstane.